

Arrest

nr. 215 303 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 februari 2016 en heeft zich op 29 februari 2016 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 september 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 8 maart 2018.

1.3. Op 4 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 april aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Tadzjiek van etnische origine. U woonde van uw geboorte in het dorp Shena gelegen in het district Bagrami van de provincie Kaboel.

U verliet het land omwille van problemen met de taliban.

Uw oom langs vaderszijde, A.(...), tevens de vader van R.(...) W.(...)(O.V.8.220.755), ging op een nacht de velden irrigeren. Uw oom werd geslagen door taliban die sinds enige tijd op uw velden verbleven. Uw vader wilde na dit incident een klacht gaan neerleggen bij de overheid maar werd tegengehouden door uw gewonde oom omwille van de risico's die aan zo een daad verbonden waren. De volgende ochtend ging uw vader bidden en vertelde hij het incident aan de mullah van de moskee. De volgende nacht werd er zwaar gevochten in de buurt van uw dorp. Uw familie vernam de volgende ochtend dat er veertien taliban gedood werden in dit gevecht. Uw vader verbood u om het huis nog te verlaten. Drie nachten later bezocht de Malik van de regio jullie woning. De malik vertelde uw vader dat er mensen aan hem kwamen vragen wie de grond bezat waarop de taliban gedood werd. De Malik had tijd gevraagd om dit uit te zoeken en waarschuwde uw familie onmiddellijk. Uw familie besloot diezelfde nacht te vluchten. In Nimruz wordt u opgedragen om samen met uw neef R.(...) plaats te nemen in een wagen. Er werd u door uw ouders gezegd dat zij onmiddellijk zouden volgen in een ander voertuig doch u heeft hierna niets meer van hen vernomen.

U reisden samen met R.(...) naar België waar u aankwam op 28 februari 2016 en op 29 februari 2016 een asielaanvraag indiende.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban en stelt bovendien geen familie meer te hebben in Afghanistan.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw neef langs vaderszijde, R.(...) W.(...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de onmiddellijke aanleiding vormen voor uw vertrek uit Afghanistan –het verblijf van veertien taliban op het land van uw familie, hun dood en jullie daaropvolgende vervolging- niet overtuigen.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u, noch uw neef enig bewijs aanbrengt van de gebeurtenissen die aan de basis van de vlucht van jullie familie uit jullie regio van herkomst zouden hebben gelegen. Gezien uw omschrijving van de gebeurtenissen –veertien taliban die op jullie grond verbleven zouden door de autoriteiten zijn gedood (CGVS dd. 30/01/2018, p.11)- kan er nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat er over een dergelijk ernstig incident dat plaatsvond in de onmiddellijke omgeving van de Afghaanse hoofdstad in een relatief rustige regio van het land, wordt bericht in de regionale en internationale media. U bracht echter geen dergelijke berichten aan. Bij nazicht van bronnen aanwezig op het CGVS blijkt bovendien dat er geen meldingen van een dergelijk incident terug te vinden zijn. De vaststelling dat een dergelijk ernstig incident nergens wordt vermeld in de bronnen van het CGVS en u evenmin informatie aanbrengt dat deze gebeurtenissen aantoonde ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband.

Naast de vaststelling dat u geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat het incident dat aan de basis ligt van uw vlucht uit Afghanistan zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan, moet eveneens worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over de gebeurtenissen niet overtuigen.

Wanneer het Commissariaat u vraagt in detail te vertellen over de geleverde strijd stelt u dat u weet wat uw vader u vertelde en verklaart u beknopt dat de autoriteiten de taliban doodschoten, de lichamen meenamen en dat er veel mensen aanwezig waren (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.15). Vervolgens gevraagd wie deze autoriteiten precies waren stelt u dat het de overheid van Karzai was en verklaart u, gevraagd om verduidelijking door het CGVS, niet te weten wie ze waren, met hoeveel ze waren noch vanuit welke locatie ze oprukten en verklaart u deze gebrekkige kennis door de vaststelling dat u weet wat uw vader zei en dat u niet mocht buitenkomen en in angst leefde (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.15). Wat verder in het interview gevraagd waar deze autoriteiten precies vandaan kwamen antwoordt u vaag en naast de kwestie dat ze gewoon aanvielen (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.17). Wanneer het CGVS uw neef vraagt wie de autoriteiten waren die de taliban op jullie velden aanvielen verklaart hij dat mensen gewoon "overheid" zeiden en niet specifiek vertelden of het politie, NDS of het leger was. Hij verklaart evenmin te weten met hoeveel mensen de overheid ten strijde trok (CGVS, 1612556, p.17). Ook van een toen nog minderjarige mag, zelfs indien hij de berichtgeving maar via zijn familie ontving, worden verwacht dat hij op zijn minst enige informatie over een dergelijke gebeurtenis - die plaatsvond op de velden van de familie en een ernstige bedreiging van zijn leven zouden hebben betekend - weet te verstrekken. De vaststelling dat jullie hier niet in slagen ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie beweringen betreffende de aanleiding tot jullie vlucht uit Afghanistan ernstig.

Met betrekking tot het verblijf van de taliban op jullie gronden moet overigens worden vastgesteld dat het weinig waarschijnlijk overkomt dat de taliban zich, in een regio waar zowel de overheid als de taliban controle heeft (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.13), gedurende dagen zou ophouden op een plaats waar zijn voor iedereen zichtbaar waren (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.13). Over verklaringen hiervoor dat de overheid machteloos stond overtuigt niet aangezien deze ingaat tegen uw stelling dat zowel de Taliban als de autoriteiten controle uitoefenden op de regio (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.13).

Verder blijken jullie niet in staat informatie te verstrekken over de taliban die zich op jullie velden ophielden, noch over de taliban die de malik van het dorp bezochten. Gevraagd waar de taliban die op jullie land verbleven vandaan kwamen stelt uw neef dit niet te weten en verklaart hij dat ze van aan de bergkam kwamen (CGVS, 1612556, p.15). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd naar de naam van deze taliban stelt uw neef ze niet te kennen (CGVS, 1612556, p.15). Ook u beweert geen namen te kennen en haalt vervolgens commandant K.(...) B.(...) aan (CGVS, 16125, 30 januari 2018, p.9). Er dient echter te worden vastgesteld dat jullie wat deze talibancommandant betreft incoherente verklaringen afleggen. Zo verklaart u in uw eerste interview voor het Commissariaat-generaal dat K.(...) B.(...) in uw dorp woont (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.14). Vreemd genoeg blijkt u geen notie te hebben van de etnische origine van deze talib en stelt u dat niemand zijn etnische afkomst weet en dat jullie in jullie gebied zich niet aantrekken of iemand Tadzjik of Uzbeek is (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.14). Bovendien wijzigt u in het tweede gesprek voor het Commissariaat uw voorgaande verklaring en stelt u, hiernaar gevraagd, dat K.(...) B.(...) op het ogenblik van jullie problemen opgepakt was door de overheid en dat u vermoedt doch niet zeker weet dat de familie van K.(...) B.(...) nog in zijn huis woont (CGVS, 1612557, 8 maart 2018, p.4). Uw neef bevestigt deze laatste verklaring en stelt dat K.(...) B.(...) op het ogenblik dat jullie het land verlieten gearresteerd was. Voorts stelt hij niet te weten of deze talib na zijn arrestatie ooit terugkeerde naar zijn huis (CGVS, 1612556, p.8). Gezien de voorspelbare veiligheidsrisico's die de aanwezigheid van een groep taliban op de gronden van uw familie met zich brachten kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat deze aanwezigheid in de dagen voor het incident waarbij de taliban het leven lieten tot ongerustheid moet hebben geleid. Dit zeker nadat uw vader door hen werd geslagen (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.11). In het licht van deze ongerustheid die moet zijn ontstaan kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat uw familie zou hebben nagegaan wie deze taliban precies waren om de eventuele risico's die hun verblijf op jullie gronden met zich mee zouden brengen en dat dit ook een gespreksonderwerp was binnen de familie. Er kan dat ook worden verwacht dat u en uw neef van dergelijke elementen op de hoogte zijn.

Naast de vaststelling dat jullie slechts over gebrekkige kennis beschikken over de taliban die gedurende vijf dagen op jullie velden verbleven dient bijkomend te worden opgemerkt dat jullie er evenmin in slagen informatie te verstrekken over de taliban die de malik van het dorp benaderden om informatie in te winnen over de eigenaar van de velden waarop de veertien taliban werden omgebracht. Wanneer het Commissariaat informeert naar de herkomst van deze taliban stelt uw neef enkel te weten dat ze van bij de berg komen doch niet te weten wie ze zijn en met hoeveel ze waren (CGVS, 1612556, p.18). Ook u blijkt evenmin te weten van waar deze taliban afkomstig waren (CGVS, 1612556, 30 januari 2018, p.17).

De vaststelling dat jullie hoegenaamd niets weten over de personen die jullie land bezetten en jullie naar het leven stonden tast de geloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw relaas dan ook aan. Inzake uw verklaringen over de acties van deze taliban om de personen die hun medestanders hadden verraden te identificeren en te bestraffen moet worden gesteld dat deze weinig aannemelijk zijn. U geeft aan dat zij de malik van het dorp contacteerden om zich in te lichten over wie de eigenaar was van de grond waarop hun medestanders om het leven kwamen. Hij zou tijd hebben gewonnen door aan te geven dat hij tijd nodig had om dit uit te zoeken (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.11). Door het Commissariaat gevraagd om welke reden jullie specifiek bedreigd werden door de taliban, gezien het de overheid was die de taliban doodde op uw velden, stelt uw neef te denken dat jullie geïnterviewd werden omdat zijn vader de aanval op zijn broer in de moskee besprak en de taliban gedood de daaropvolgende nacht werden. Er moet in dit verband worden vastgesteld dat het uiterst merkwaardig is dat de taliban zich in hun zoektocht naar de verraders zouden beperken tot de eigenaar van de gronden waarop hun medestanders hadden verbleven terwijl uit uw verklaringen blijkt dat ze er openlijk verbleven en iedereen in het dorp wist van hun aanwezigheid. Uw neef slaagt er met bovenstaande bewering geenszins in hiervoor een verklaring te bieden.

Ook uw verklaringen over uw vertrek na het bezoek van de malik overtuigen niet. Zo dient te worden vastgesteld dat uw beweringen in dit verband algemeen en weinig doorleefd zijn. Gevraagd om het ogenblik dat uw vader u wakker maakt en u vertelt dat jullie zullen vertrekken helemaal in detail te beschrijven antwoordt u beknopt dat hij u wakker maakte, u hem vroeg waarom hij dat deed, u vervolgens vroeg naar waar jullie vertrokken en u vervolgens opstond (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.18). Vervolgens door het Commissariaat-generaal gevraagd om te vertellen wat er gebeurde nadat hij u had wakker gemaakt en vertelde dat jullie zouden vertrekken stelt u dat jullie vertrokken en naar Nimruz gingen (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.18). Er door het Commissariaat op gewezen dat de focus ligt op het ogenblik dat de hele familie plotseling moet vertrekken en gevraagd wat er gebeurde bij jullie thuis stelt u, wederom erg beknopt, dat u wakker werd, u uw schoenen aanteed en u vertrok (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.18). Gevraagd naar uw reactie op het nieuws van het vertrek komt u niet verder dan te verklaren dat u bang was (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.18). Van een persoon die in het midden van de nacht gewekt wordt en te horen krijgt dat de ganse familie zo spoedig mogelijk het huis moet verlaten en op de vlucht moet slaan voor taliban mag er redelijkerwijs verwacht worden dat hij deze gebeurtenis op een doorleefde en gedetailleerde wijze kan beschrijven.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de president die regeerde op het ogenblik van uw vertrek bijkomende twijfels doet rijzen. Gevraagd welke autoriteiten de taliban op uw velden aanviel stelt u dat het Karzai was, de president, en dat hij aan de macht was toen de autoriteiten aanvielen (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.16). Gevraagd om welke reden u Karzai aanhaalt herhaalt u dat hij de president was toen (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.16). Wanneer het Commissariaat u vervolgens vraagt of Karzai de huidige president is van uw land stelt u dat het Karzai was toen u vertrok doch dat u nu op facebook zag dat het Ashraf Ghani is (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.16). Vervolgens vraagt u om hier over te mogen nadenken, haalt u aan dat het Karzai was maar dat er verkiezingen waren en vraagt u het Commissariaat om samen met u te tellen vanaf uw vertrek (CGVS, 1612557, 30 januari 2018, p.16). Deze vreemde verklaringen doen dan ook twijfels rijzen met betrekking tot het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas dat zich in de maand jaddi 1394 (22 december 2015 tot 20 januari 2016 volgende de Gregoriaanse kalender, hierna GK) (CGVS, 1612557, 8 maart 2018, p.2) zou hebben voorgedaan bijkomend aangezien president Ashraf Ghani sinds september 2014 aan de macht was in Afghanistan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van

een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagrami. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn neef, R.W. (RvV 219 771). Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 215 302 van 17 januari 2019 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R.W. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen” en van “het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen”, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna hij vervolgens een summiere poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“Aangezien tegenpartij onderstreept dat verzoeker geen bewijzen neerlegt van de gebeurtenissen die aan de basis van zijn vlucht liggen;

Dat het past te herinneren dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden.”

Verzoeker verwijst naar de Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié van UNHCR uit 1992 om aan te geven: “Dat de ernst van het vervolgingsrisico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer, een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist.”

Verzoeker vervolgt: “Aangezien verzoeker niet precies weet wie de veertien taliban strijders gedood heeft;

Dat het past te herinneren dat mijn cliënt minderjarig was toen hij in Afghanistan was;

Dat hij niet op het veld stond toen de taliban werd aangevallen;

Dat hij alleen kan vertellen wat zijn vader hem verteld heeft;

Dat hij geen enkele beslissing genomen heeft. Dat zijn vader en oom alles hebben geregeld zodat mijn cliënt niet precies kan vertellen wat er op het veld gebeurd is;

Dat R.(...) W.(...) alle informatie die hij heeft aan tegenpartij heeft doorverteld;

Dat hij niet precies weet wie de taliban waren die op het veld verbleven of de Taliban die bij de Malik zijn langs gegaan;”

Verzoeker verwijst verder naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 om aan te geven: "Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingstatus is het niet vereist dat het individu persoonlijk gekend is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten."

Verzoeker geeft aan dat tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan.

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat de situatie in Afghanistan met de dag verslechtert. Hij is van mening dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker haalt aan dat de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 7 februari 2017 op haar internet pagina een negatief reisadvies voor Belgen aangeeft en betoogt dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor hem onmogelijk is om daar te leven, wat verzoeker verder onderstreept door te verwijzen naar het rapport "Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2017" van UNAMA. Verzoeker geeft aan dat de Afghaanse Minister for Refugees and repatriation in februari 2015 zelf aangeeft dat de terugkeer van asielzoekers naar Afghanistan moet stoppen nu de nationale overheid de veiligheid van terugkeerders niet kan garanderen, wat voor hem een indicatie is van de verslechterde situatie in Afghanistan. Verzoeker staft zijn verweer verder met verwijzingen naar het UNAMA rapport "Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2016" van 6 februari 2017, het artikel "Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?" van de BBC van 6 februari 2017, het "Human Rights Watch: World Report 2017 – Afghanistan" van 12 januari 2017 en het artikel "UPDATED: Afghanistan now a 'continual emergency', as war drives record numbers from their homes" van IRIN van 10 januari 2017.

In het onwaarschijnlijke geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat hij niet als vluchteling kan worden erkend en dat hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, past het naar mening van verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek. Onafhankelijk van de geloofwaardigheid van zijn relaas, laat de informatie 'gevoegd bij dit dossier' immers veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat naar het oordeel van verzoeker onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 14 december 2018 laat verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een verwijzing naar (i) UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018, (ii) EASO Country of Origin Report: "Afghanistan Security Situation" van december 2017, p. 1-68, (iii) EASO Country of Origin Report: "Afghanistan Security Situation – Update" van mei 2018, p. 1-34, en (iv) EASO Country Guidance: "Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018, p. 1, 71-77, 83 en 84. De aanvullende nota vermeldt de verschillende webadressen en de beoordeling.

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn verklaringen niet overtuigen over het verblijf van veertien taliban op het land van zijn familie, hun dood en de daaropvolgende vervolging, gebeurtenissen die de onmiddellijke aanleiding vormen voor zijn vertrek uit Afghanistan, immers (1) hijzelf en zijn neef brengen geen enkel bewijs aan van een incident waarbij veertien talibanleden door de autoriteiten zouden zijn gedood, nochtans mag redelijkerwijze worden verwacht dat er over dergelijk ernstig incident dat zich afspeelt in de onmiddellijke omgeving van de Afghaanse hoofdstad Kabul in een relatief rustige regio van het land wordt bericht in de regionale en internationale media (2) bij nazicht van de bronnen door het CGVS blijkt bovendien dat er geen melding van een dergelijk incident teruggevonden wordt, (3) hij en zijn neef leggen vage verklaringen af over het incident en deze overtuigen niet, er mag ook van een minderjarige zelfs indien hij zijn informatie verkreeg van familie verwacht worden dat hij op zijn minst enige informatie over een dergelijke gebeurtenis weet te verstrekken, terwijl hij en zijn neef er niet in slagen aan te geven wie de autoriteiten waren die de talibanleden doodschooten, of ze politie, NDS of leger waren, noch kunnen zij zeggen met hoeveel de autoriteiten waren of vanuit welke locatie ze oprukten, (4) gelet op zijn verklaring dat zowel de overheid als de taliban zijn regio deels onder controle had, komt het weinig waarschijnlijk over dat de taliban zich dagenlang zou ophouden op een plaats waar ze zichtbaar zijn voor iedereen en zijn verklaring dat de overheid machteloos stond tegenover de taliban gaat in tegen de stelling dat zowel de taliban als de overheid controle uitoefende op de regio (5) zijn geloofwaardigheid ernstig ondergraven wordt door de vaststelling dat hij en zijn neef niet in staat zijn informatie te geven over de taliban die zich op het veld bevonden, noch over de taliban die de malik bezochten, nu (a) zijn neef enkel aangaf dat de taliban van de bergkam kwamen, (b) hij en zijn neef geen namen kennen van de taliban en (c) hij en zijn neef incoherente verklaringen afleggen over talibancommandant K.B. terwijl redelijkerwijs mag verwacht worden dat zijn familie zou hebben nagegaan wie deze man werkelijk is daar deze talibancommandant uit zijn dorp afkomstig is, waardoor mag verwacht worden dat hij en zijn neef over meer informatie beschikken en het niet overtuigt dat hij niet zou weten welke etniciteit K.B. heeft, (6) hij weinig aannemelijk maakt dat de taliban enkel zijn vader als eigenaar van de grond zou viseren als reactie op de dood van veertien talibanleden, terwijl het de overheid was die deze taliban gedood hebben en de talibanleden openlijk verbleven op deze grond en iedereen in het dorp wist van hun aanwezigheid, (7) hij algemene en weinig doorleefde verklaringen aflegt over zijn vertrek na het bezoek van de malik van het dorp, terwijl het van iemand die in het midden van de nacht gewekt wordt en op de vlucht moet slaan redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij deze gebeurtenis op een doorleefde en gedetailleerde wijze kan beschrijven en (8) hij beweert dat Karzai de president was op het ogenblik van zijn vertrek, dat hij situeert in de maand jaddi 1394 (22 december 2015 tot 20 januari 2016 volgens de Gregoriaanse kalender), terwijl Ashraf Ghani reeds president was sinds september 2014, verklaringen welke twijfels doen rijzen met betrekking tot het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, (ii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de provincie Kabul aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit het tegendeel blijkt, hij tevens nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden en het Commissariaat-generaal evenmin beschikt over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 april 2018 (CG nr. 1612557), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er immers geenszins in zijn vrees voor de taliban aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker komt niet verder dan te verwijzen naar algemene principes en het louter herhalen van eerdere verklaringen die hem niets bijbrengen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij geheel in gebreke blijft.

Zo brengt verzoeker in het verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die de geloofwaardigheid kunnen herstellen van het door hem beweerde incident met de taliban waarbij veertien taliban gedood zouden zijn op de grond van zijn vader door de autoriteiten, waarna hij en zijn familie bedreigd werden en moesten vluchten.

Immers, wat betreft de opmerking in de bestreden beslissing dat hij en zijn neef geen bewijs kunnen aanreiken over het incident met de taliban, komt hij niet verder dan in algemene zin te verwijzen naar de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié" van UNHCR uit 1992 om aan te geven dat bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden en: "Dat de ernst van het vervolgingsrisico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer, een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel vereist.". Verzoeker brengt met dit algemeen betoog echter geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat, gezien de ernst van de door hem beweerde gebeurtenissen, veertien taliban die op het land van zijn vader gedood werden door de autoriteiten in een relatief rustig gebied nabij de Afghaanse hoofdstad Kabul, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hierover wordt bericht in de regionale en internationale media en dat verzoeker en/of zijn neef N. hieromtrent aldus bewijzen zouden kunnen aanbrengen, wat in casu niet het geval is. De Raad kan dan ook niet stellen dat verzoeker een oprechte inspanning geleverd heeft om zijn verzoek te staven. Voorts doet verzoeker geen enkele poging om in zijn verzoekschrift het gebrek aan bewijs te verschonen en is er geen bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van deze en andere bewijskrachtige elementen. De Raad ziet ook niet in hoe verwerende partij verweten kan worden niet meegaand te zijn geweest in de beoordeling van de bewijslast. Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er een bronnenonderzoek plaats vond door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en dat ook dat bronnenonderzoek geen enkele indicatie van het incident opleverde. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, doet het ontbreken van enige indicatie in de regionale en internationale media dat een dergelijke ernstig incident plaatsvond in zijn regio, wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker nu zijn verklaringen niet bevestigd, noch ondersteund worden door specifieke landeninformatie. Daarenboven gaat verzoeker met zijn louter theoretisch betoog omtrent de bewijslast en het voordeel van de twijfel voorbij aan de verdere ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Het louter verwijzen naar het algemene principe 'voordeel van de twijfel' uit de richtlijnen van de UNHCR brengt geen soelaas bij een verder ongeloofwaardig relaas. Aangezien verzoeker én zijn neef ook middels hun verklaringen niet aannemelijk maken dat er problemen ontstonden met de taliban, oordeelt de Raad dat verwerende partij niet kan verweten worden in de beoordeling van de bewijslast niet meegaand te zijn geweest.

Verder beperkt verzoeker zich louter tot enkele herhalingen van zijn eerdere verklaringen om te verschonen dat hij niet precies weet wie de veertien taliban strijders gedood heeft, maar slaagt hij er niet in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Hoewel door de bestreden beslissing inderdaad wordt aangenomen dat verzoeker minderjarig was toen hij Afghanistan verliet, verschoont dit niet de vage en ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, die blijken geven van een verregaande onwetendheid. Er dient in dit verband opgemerkt te worden dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij afdoende geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, quod non in casu zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Dat verzoeker niet zelf op het veld stond toen de taliban aangevallen werd door de autoriteiten en hij stelt dat hij zijn informatie van zijn familie heeft, wijzigt niets aan deze appreciatie en kan zijn gebrekkige kennis niet vergoelijken. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in diens oordeel dat zelfs indien verzoeker de berichtgeving over dit incident dat aan de basis ligt van zijn vlucht uit Afghanistan maar via zijn familie ontving mag worden verwacht dat hij op zijn minst enige informatie over deze gebeurtenis kan verstrekken die plaatsvond op het veld van zijn vader en die een ernstige bedreiging van zijn leven zou hebben

betekend, wat hier niet het geval is nu verzoeker niet kan aangeven welke autoriteiten de taliban hebben gedood, met hoeveel ze ten strijde trokken en vanuit welke locatie ze oprukten.

Verzoeker slaagt er met de opmerkingen in het verzoekschrift evenmin in een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (1) het, gelet op zijn verklaring dat zowel de overheid als de taliban zijn regio deels onder controle had, weinig waarschijnlijk overkomt dat de taliban zich dagenlang zou ophouden op een plaats waar ze zichtbaar zijn voor iedereen en zijn verklaring dat de overheid machteloos stond tegenover de taliban ingaat tegen de stelling dat zowel de taliban als de overheid controle uitoefende op de regio, (2) hij en zijn neef niet in staat zijn informatie te geven over de taliban die zich op het veld bevonden, noch over de taliban die de malik van het dorp bezochten om informatie in te winnen over de eigenaar van de velden waarop de veertien taliban werden omgebracht en (3) het weinig aannemelijk is dat de taliban enkel zijn vader als eigenaar van de grond zou viseren als reactie op de dood van veertien talibanleden, terwijl het de overheid was die deze taliban doodde en de talibanleden openlijk verbleven op deze grond en iedereen in het dorp wist van hun aanwezigheid. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De verklaring van verzoeker dat hij zelf geen beslissing genomen heeft, dat zijn vader en oom alles voor hem regelden en hij alleen kan vertellen wat zijn vader hem verteld heeft, volstaat evenmin als afdoende verschoning voor zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn vertrek na het bezoek van de malik. Zo stelt de bestreden beslissing terecht dat van een persoon die in het midden van de nacht gewekt wordt en te horen krijgt dat de ganse familie zo spoedig mogelijk het huis moet verlaten en op de vlucht moet slaan voor taliban redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij deze gebeurtenis op een doorleefde en gedetailleerde wijze kan beschrijven, quod non. Het overtuigt immers niet dat verzoeker zich tot driemaal toe moest beperken tot de verklaring dat zijn vader hem wakker maakte waarna verzoeker opstond en zij vertrokken (stuk 8, gehoorverslag, p.18), wanneer hem gevraagd werd naar zijn vertrek, een weinig overtuigende of doorleefde verklaring. Hetzelfde geldt voor zijn reactie op het nieuws van het vertrek, waarover verzoeker niet meer kon vertellen dan dat hij bang was. Daarenboven overtuigt het allerminst dat verzoeker niets zou weten over de smokkelaar of zijn verdere reisweg (stuk 8, gehoorverslag p. 18, 19, 20), temeer verzoeker en zijn neef apart reisden van de rest van zijn familie en zij dus net aangewezen waren op zichzelf en zij hiervoor niet aangewezen waren op verzoeker zijn vader en oom, waardoor verzoeker ook verder zijn vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig weet voor te stellen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist waar deze twijfels ziet over de datum van zijn vertrek. Pas in een tweede persoonlijk onderhoud (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, p.6) gaf verzoeker aan dat zijn vertrek uit Afghanistan in de maand jaddi 1394 plaats vond (22 december 2015 tot 20 januari 2016 volgens de Gregoriaanse kalender), wat min of meer correspondeert met een beweerde aankomst in België op 28 februari 2016 en een beweerde reisweg van 57 of 58 dagen (stuk 8, gehoorverslag, p. 15, 16). In een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal situeerde verzoeker zijn vertrek nog op de 10^e van de 11^e maand 1395 (stuk 8, gehoorverslag, p. 14, 16, 21), een datum die niet strookt met het gegeven dat verzoeker op 28 februari 2016 in België aankwam en zich een dag later aanmeldde bij de asiendiensten te België. Hoewel kan worden aangenomen een verzoeker zich moe kan voelen tijdens een persoonlijk onderhoud, klemmen zijn verklaringen des te meer nu er ook andere inconsistente verklaringen opduiken in zijn verhaal. Verzoeker gaf ook verkeerdelijk aan dat Karzai de Afghaanse president was op het moment van zijn vertrek in een eerste persoonlijk onderhoud (stuk 8, gehoorverslag, p.16) wat mag verbazen nu Ashraf Ghani reeds sinds september 2014 de president was, meer dan een jaar voor het beweerde vertrek van verzoeker. Het overtuigt dan ook niet dat verzoeker vroeg aan verweerder om mee met hem te tellen wie de president was. Daarenboven, de Raad merkt op dat verzoeker niet spontaan het seizoen kon aangeven waarin hij vertrok en alle maanden van de Afghaanse kalender diende op te sommen om aan te geven dat hij in een wintermaand vertrok (stuk 8, gehoorverslag, p.21) wat niet overtuigt. Meer nog klemt het dat verzoeker ook eerder al alle maanden van de Afghaanse kalender afhaspelde om te komen tot de maand van zijn vertrek (stuk 8, gehoorverslag, p.14), waarna hij eerst aangaf dat het de maand Hout betrof, zich dan corrigeerde dat het de maand Dalwa betrof in het jaar 1395 (stuk 8, gehoorverslag, p.14, 21) om in een tweede persoonlijk onderhoud aan te geven dat het de maand Jaddi betreft in het jaar 1394 (stuk 4, gehoorverslag, p. 2 ,6). Zulke verklaringen doen zowel afbreuk aan het beweerde tijdstip van vertrek van verzoeker, als aan de incidenten die hebben geleid tot zijn vertrek uit Afghanistan nu hij deze problemen situeert in de dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan en het mag verbazen dat verzoeker hier niet

eenduidig in kan zijn. Verzoeker biedt in zijn verzoekschrift geen enkele verschoning voor zijn inconsistente verklaringen. Hij herstelt zijn geloofwaardigheid niet en maakt zijn problemen in Afghanistan niet aannemelijk.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.7.2 Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 en het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Verder wordt er in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Kabul:

"UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagrami. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. “.

Voormelde analyse wordt bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 14 december 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat, specifiek wat betreft de veiligheidssituatie in het district Bagrami, uit de beschikbare informatie blijkt dat zich tussen 1 september 2016 en 31 mei 2017 in het district Bagrami 11 veiligheidsincidenten afspeelden op een totaal van 448 veiligheidsincidenten in de provincie Kabul. In het district Bagrami werd in november 2016 een commandant van het Ministerie van Defensie gedood door een magnetische IED (EASO Country Of Origin Report: "Afghanistan Security Situation", december 2017). Deze aanval kadert echter in het patroon van geweld zoals hierboven beschreven voor de provincie Kabul.

In maart 2017 claimde de Taliban een aanwezigheid te hebben van 20% in de regio van de districten Musayi, Khak-e Jabbar, Chahar Asyab, Paghman, Shakardara, Qarabagh, Dih Sabz en Bagrami. Eveneens in maart 2017 labelde de Institute for the Study of War (ISW) een regio die zich uitstrekt van Noord-Bagrami tot Khak-e Jabbar district als een 'low confidence Taliban support zone' (EASO Country Of Origin Report: "Afghanistan Security Situation", december 2017).

De mate van geweld is niet van die aard dat het bewoners dwingt om het district Bagrami te verlaten. UNOCHA registreerde tussen 1 januari 2017 en 26 maart 2018 6 individuen die ontheemd werden uit het district Bagrami op een totaal van 353 individuen die door UNOCHA geregistreerd werden als ontheemd uit de provincie Kabul (EASO Country Of Origin Report: "Afghanistan Security Situation-update", mei 2018). In de eerste zes maanden van 2017 kwamen daarentegen 641 IDP's aan in de districten Bagrami, Dehsabz en Qarabagh afkomstig uit de provincies Baghlan, Laghman en Nangarhar (EASO Country Of Origin Report: "Afghanistan Security Situation- update", mei 2018). Eerder blijkt dit een regio van aankomst in plaats van vertrek.

In zoverre uit de beschikbare informatie nog problemen blijken voor IDP's in het district Bagrami, kan uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier niet verondersteld worden dat verzoeker in dergelijke situatie terecht komt, daar hij en zijn neef afkomstig zijn uit het district Bagrami en terug kunnen keren naar hun regio van herkomst.

Verzoeker brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

Zo citeert verzoeker een op 7 februari 2017 op de internetpagina van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking geplaatst advies, waaruit zou blijken dat het voor een Belg te gevaarlijk is om naar Afghanistan te reizen. Dit advies is evenwel gericht aan toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten en die niet uit Afghanistan afkomstig zijn. Een dergelijk advies kan evenwel niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel de Afghaanse nationaliteit hebben en van dit land afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op zijn concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Verzoeker kan er dan ook niet uit afleiden dat het voor hem onmogelijk is om in Afghanistan, laat staan de provincie Kabul, te leven.

Waar verzoeker nog een passage uit een interview van februari 2015 met de Afghaanse Minister "for Refugees and repatriation" citeert waaruit volgens hem onbetwistbaar blijkt dat de situatie in Afghanistan verslechterd is, en hij voorts verwijst naar het rapport "Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2017" van UNAMA en naar het artikel "UPDATED: Afghanistan now a 'continual emergency', as war drives record numbers from their homes" van IRIN van 10 januari 2017, merkt de Raad op dat deze informatie niet handelt over de situatie in Kabul en dus geen ander licht kan werpen op voormelde analyse van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Kabul. Ook uit het UNAMA rapport "Annual report on civilian casualties, attacks against and protection of civilians in 2016" van 6 februari 2017, het artikel "Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?" van de BBC van 6 februari 2017 en het "Human Rights Watch: World Report 2017 – Afghanistan" van 12 januari 2017, informatie welke overigens van minder recente datum is dan de informatie waarop voorgaande beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Kabul is gesteund, blijkt geenszins dat er actueel voor burgers in de stad of de provincie Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat zich in de provincie Kabul, net zoals in de hoofdstad, nog gewapende confrontaties en andere geweldfeiten voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en werd terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in het district Bagrami in de provincie Kabul, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond."

2.3. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift geen bijkomende documenten toe en is niet in staat het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS